

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΛΙΑΙΑ ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΤΕΡΠ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 16

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ

[Σκίτσο του κ. Πάνου Ζαμβακέλλη]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πρώην λοχίας αν δεν απατώμαι....

ΚΟΝΔΥΛΗΣ. — Πέρασαν γι' πάν' αὐτόνα.... Τὴν σήμερον l'état de l'Hellade c'est moi Μεγαλιότατε!

ΡΩΜΕΪΚΗ ΑΝΕΥΛΑΒΕΙΑ

Τί τρομεροὶ ἄνθρωποι ποὺ σοὺ εἶναι αὐτοὶ οἱ Ρωμηοί! Ἐννοοῦν νὰ χριτικάρουν τὸ πᾶν. Ἴδου ἕνας ἀναγνώστης τοῦ «Βούρδουλα» ποὺ φθάνει νὰ ἐπιγράψῃ καὶ αὐτὸ τὸ Ἐδαγγέλιο, στέλλοντάς μας τὰ ἀκόλουθα:

«Ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει».

Καὶ ὁμοίως τόσοι καὶ τόσοι ποὺ προτιμοῦν τὰ θεοσκότεινα Τσαμιάκια ἔξορον καὶ καλοῦσάν τον ποὺ ὑπάγουν.

Ὁὐ δύνασαι μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς σου μέλανα ποιεῖσαι».

Ἐν ταῦτοις ὁ κύριος... (ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς) καὶ τόσες καὶ τόσες

κορῖτες) κάνουν τ' ἄσπρα μαλλιά τους σὰν τὸ φτερό τοῦ κοράκου μὲ μὰ βαφή.

«Κρούετε καὶ ἀνοιγῆσεται ὑμῖν».

Ἄμ' δέ! Νὰ ἐγὼ ποὺ κρούω, μέρες τώρα, τὴν πόρτα τῆς θελκτικῆς γειτονιάς μου καὶ ἡ πόρτα μένει κατὰ κλειστή.

Ὁὐ δύνασθε δυοὶ κυριοὶ δουλεύειν».

Νὰ ὅμως ποὺ ὁ Ρωμηὸς μπορεῖ καὶ δουλεῖν σὲ χίλιους κοιμητήριας.

«Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου».

Τί συμφορὰ ἔλαθα γιὰ τὰ τὸ πιστέψω. Ἀγάπησα ἕνα κορίτσι στὸ διπλάνο μας σπῆτι καὶ τὸ ἀγά-

πησα τόσο πολὺ ποὺ θέλησα νὰ μπῶ νύχτα νὰ τοῦ ἐκδηλώσω τὴν ἀγάπη μου. Μ' ἔπιασαν ὅμως τ' ἀδελφιά της καὶ μοῦ μαύρισαν τὰ γόατα.

Εἰ ὁ ὀφθαλμὸς σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε ἔξελε αὐτόν».

Τότε λοιπὸν ἐμεῖς ποὺ καὶ τὰ δυὸ μας μάτια μᾶς σκανδαλίζουν μὲ τίς σημερινές γήμερες πρέπει νὰ βγάλουμε καὶ τὰ δυὸ μάτια;

«ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ»

«Ὅσο εἶναι δυνατό καὶ μαλλιάσει τὸ [αὐτό] τόσο θέλει κι' ὁ Παπᾶς, ἀλλοιοῦθ' [Παπᾶ καλό».

ΒΟΥΡΔΟΥΛΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ἑλληνικὸς προϋπολογισμὸς εἶνε ὁ σύγχρονος προμηθεὺς Δεσμώτης, μὲ τὴν ἐξῆς διαφορὰν: Ἐκείνου μόνον ἕνας ἀετὸς κατέτρωγε μέρος τοῦ σώματος — τὸ ἦπαρ — τοῦτου ὅμως σμήνη κοράκων κατατρώγουν καὶ τὰς σάρκας καὶ τὰ κόκκαλα.

Ὁ κ. Γ. Καλδῆς, συχνὰ καλεῖ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἐκκλησιῶν νὰ συσσωματωθοῦν πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων.

Ἀηλαδῆ ὁ κ. Καλδῆς θέλει καὶ τοὺς ἐπιτρόπους νὰ σχηματίσουν «ἀσνάφι» πρὸς περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων των;

“ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΣΕ ΘΕΛΩ..”

(Το παρακάτω δεν είναι προϊόν της φαντασίας μας, ἀλλ' ἀληθινή ιστορία με ἥρωίδα γνωστή δεσποινίδα της πόλεως μας.)

Ἡ σκηνή στὴ Μυτιλήνη

Ἡ Δ)νίς Ρ.

— Βαρέθηκα πειθ' νὰ βλέπω ὄλο καὶ τὰ ἴδια πρόσωπα. Θὰ πάθω ἀπὸ μαρασμό, ἂν μείνω λίγο καιρὸ ἀκόμα ἐδῶ.

Ἡ κ. Ρ.

— Καὶ τί θέλεις νὰ γίνῃ;

Ἡ Δ)νίς Ρ.

— Νὰ μ' ἀφίσετε νὰ πάω γιὰ μερικοὺς μῆνας στὴν Ἀθήνα.

(Ἡ κ. καὶ ἡ κ. Ρ. ἀνταλλάσσουν ἐρωτηματικά βλέμματα).

Ἡ κ. Ρ. (στὴ γυναῖκά του).

— Δὲν σοῦ φαίνεται τολμηρὸ κάπως νὰ πάῃ μόνη της στὴν Ἀθήνα;

Ἡ κ. Ρ.

— Στὴν ἐποχὴ μας δὲν τὸ βλέπω καὶ τόσο τολμηρὸ. Ἀπὸ τοῦ νὰ μαρᾶζωσῃ τὸ κορίτσι, ἄς τ' ἀφίσωμε νὰ πάῃ.

Ἡ κ. Ρ. (ξύνων νό κεφάλι του).

— Ἄς πάῃ....

Ἡ σκηνή στὴν Ἀθήνα σ' ἓνα κοσμικὸ κέντρο

Ἡ ἰατρὸς Καν....

— Εἴθετε Ἀθηναῖα δεσποινίς;

Ἡ Δ)νίς Ρ.

— Ὅχι εἶμαι ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη ἀλλὰ ἦλθα ἐδῶ πρὸς ἀναψυχὴν.

Ἡ ἰατρὸς Καν....

— Πῶς σὰς φαίνεται ἡ Ἀθήνα μας;

Ἡ Δ)νίς Ρ.

— Τὴν συμπαθῶ πολὺ, ἀπόψε μάλιστα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν.

Ἡ ἰατρὸς Καν....

— Ἀπόψε! Γιατί αὐτό;

Ἡ Δ)νίς Ρ.

— Θὰ σὰς μιλήσω σὰν σύγχρονο κορίτσι καὶ σὰν χειραφετημένη γυναῖκα.

Μοῦ ἀρέσετε ὑπερβολικά....

Ἡ ἰατρὸς Καν....

— Τὰ ἴδια αἰσθήματα τρέφω κ' ἐγὼ Δ)νίς, ἀλλὰ οἱ γονεῖς μου ξεύρετε....

Δὲν μοῦ λέτε, ξεύρετε νὰ μαγειρεύετε, νὰ πλύνετε, νὰ ράπτετε...

Ἡ Δ)νίς Ρ.

— Ὅχι, ἀλλὰ εἶμαι πρόθυμη νὰ τὰ μάθω ὅλα αὐτά.

Ἡ ἰατρὸς Καν....

— Μὴ χάνετε καιρὸν λοιπόν....

Ἡ σκηνή στὴ Μυτιλήνη

Ἡ κ. Ρ. (στὴν ὑπηρετριά).

— Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου;

Ἡ ὑπηρετριά.

— Στὴν κουζίνα κυρία... Τὴν ἐπισεσε μιὰ τέτοια μανία μετ' τὴν κουζίνα ποῦ δὲν λέγεται. Δὲν ἀφίνει κανένα νὰ πλησιάσῃ. Πρῶτ' ἄρ' ἔσπασε δυὸ σουπιέρες....

Ἡ κ. Ρ.

— Τὸ φαγὶ σήμερα εἶχε χάλια. Καμένο κι' ἀνάλατο!

Ἡ ὑπηρετριά.

— Εἶνε μαγειρεύμα τῆς Δ)δος.

Ἡ κ. Ρ.

— Καὶ τὸ πανταλόνι μου ὄχι μόνον ἔλλειναι σιδερωμένο εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀρπαγμένο ἀπ' τὸ σίδηρο.

Ἡ ὑπηρετριά.

— Εἶναι σιδερώματα τῆς Δ)δος.

Ἡ κ. Ρ.

— Ὑποπτος προκοπή. (Στὴν κ. Ρ.) Δὲν τὴν φωνάζεις νὰ δοῦμε τί εἶναι αὐτὴ ἢ τρέλλα πάλι μετ' τὴν κουζίνα, μετ' τὰ ραψίματα καὶ τὰ σιδερώματα; (Καλεῖται καὶ ἔρχεται ἡ Δ)νίς Ρ... τρίβοντας ἓνα τέντζερε).

Ἡ κ. Ρ.

— Βρὲ κορίτσι μου, ἐσὺ ἄλλη φορά δὲν καθόσουνα οὔτε λεπτὸ στό σπῆτι, καὶ βγάναμε ντελάληδες γιὰ νὰ σὲ περιμαζέψουν ἀπ' τὸ Μακρὸ Γιαλό... Τώρα, τί σ' ἐπίασε καὶ καταγίνεσαι νύχτα μέρα μετ' τὴ μαγειρική, μετ' τὴ ραπτική καὶ μετ' τὴν πλύση.

Ἡ Δ)νίς Ρ. (σοβαρά).

— Εἶναι ἀνάγκη σ' ἓνα μῆνα μέσα νὰ τὰ μάθω ὅλα αὐτά....

Ἡ κ. Ρ.

— Κι' ὁ λόγος;

Ἡ Δ)νίς Ρ.

— Ὁ λόγος εἶναι ὅτι γιὰ νὰ μὲ πάρῃ ὁ Κωνσταντινουπολίτης ἰατρὸς Καν.... ποῦ γνώρισα στὴν Ἀθήνα, πρέπει νὰ γίνω νοικοκυρά.... Μοῦ τῶπ'...

Ἡ κ. Ρ. (στὴ γυναῖκα του, σκεπτικώς).

— Ἐσὺ τί λὲς σ' ὅλα αὐτά....

Ἡ κ. Ρ.

— Φοβοῦμαι μήπως χαλάσῃ τὰ χερράκια της!

Ἡ κ. Ρ.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Ἐγὼ φοβοῦμαι μήπως μόλις γίνῃ νοικοκυρά, ἀλλάξῃ γνώμη ὁ ἰατρὸς. Ἐν τῷ μεταξύ δὲν θὰ μᾶς μείνῃ πιάτο γιὰ πιάτο στὴν κουζίνα, θὰ μοῦ κάψῃ ὅλες τὶς φορεσιὲς πάνω στο σιδερώμα, κ' ἓνα μῆνα θὰ τρῶμε καμένο καὶ ἀνάλατο τὸ φαγὶ!....

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΡΩΣΤΟ

* Τὰ νέα φορολογικὰ βάρη προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτηση τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Παναγιῆς ἐγέλασε τάζοντας του προεκλογικῶς φορολογικὴ ἐλάφρυνση. Τὴν περασμένη ὁμοῦς ἐβδομάδα ἀνεκαλύφθηκε στὴν Αἴγυπτο ἓνας ἀρχαῖος πάπυρος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀποδεικνύεται ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα κατενθουσιασμένοι διότι σχετικῶς πρὸς τοὺς ἀρχαῖους Αἰγυπτίους, πληρώνομεν σήμεραν ἀπειρῶς ὀλιγωτέρους φόρους» παρατηρεῖ ὁ ἀνταποκριτὴς ποῦ μᾶς στέλλει τὸ περιεχόμενον τοῦ παπύρου ἀπὸ τὸ Κάιρο.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ κ. ἀνταποκριτὴς ἠθικοροθυμίζει. Ὁ πάπυρος αὐτὸς περιέχει διάταγμα τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Λοβέρδ τοῦ ΙΓ' καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Κάθε Αἰγύπτιος ποῦ ἔχει τὴν ὑψηλὴν εὐτυχίαν νὰ ζῇ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς κραταιᾶς βασιλείας μου, δίκαιον εἶναι νὰ τὴν πληρῶνῃ ὅπως δῆποτε. Διὰ τοῦτο ὀρίζομεν ὅτι θὰ πληρώνουν μισὸ μούντζ (1)

(1) Μούντζ, νόμισμα αἰγυπτιακόν, ποῦ ἰσοδυναμεῖ μετ' μιὰ δραχμὴ. Ἐν περιπτώσει ἐπαναλήψεως, ὁ φόρος διπλασιάζεται, τριπλασιάζεται κ. λ. π.

Ἡ ὅσοι βήχουν.

Ἡ ὅσοι φταρνίζονται.

Ἡ ὅσοι περιπατοῦν.

Ἡ ὅσοι στέκονται.

Ἡ ὅσοι γλιστροῦν καὶ πέφτουν.

Ἡ ὅσοι κατορθώνουν νὰ συγκρατηθοῦν, ὑποβάλλονται τιμητικῶς εἰς τὸν τριπλασίον φόρον.

Ἡ ὅσοι τρῶνε (οἱ γησπικοὶ πληρώνουν διπλάσιον φόρον).

Ἡ ὅσοι πίνουν (ὅσοι δὲν πίνουν πληρώνουν τριπλάσιον).

Ἡ ὅσοι ἰδρώνουν.

Ἡ ὅσοι χασιμοποιῶνται.

Ἡ ὅσοι κοιμῶνται.

Ἡ ὅσοι εἶναι ἐξυπνοί.

Ἡ ὅσοι γελοῦν.

Ἡ ὅσοι κλαίουν.

Ἡ ὅσοι σῆζυγος θέλει νὰ ἔξῃ ἰδιαιτέραν συνομιλίαν μετ' τὴν γυναῖκα του θὰ πληρῶσῃ ἰδιαιτέρον φόρον. Τὸ ποσὸν τοῦτο ὅπως καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ εἰσπράξεως αὐτοῦ θέλει ζανονισθῇ μετ' ἰδιαιτέρον διάταγμα.

Ἡ ἔπι νεονύμφων ὁ φόρος πενταπλασιάζεται ἀπὸ πατρικὴν πρόνοια γιὰ τὴν υγείαν των, ποῦ εἶναι δυνατόν νὰ πάθῃ ἀπὸ τὴν πολυλογία.

Ἡ ἐν περιπτώσει θανάτου, ὁ φόρος πληρώνεται ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς.

Ἡ ὁ ἴδιος ὁ πεθαμένος ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν φορολογία».

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἐπειδὴ διάφοροι συμπολίται συνεχίζουν ὁσάκις προμηθεύονται γισούρη τῆς Οὐτζᾶς νὰ κατακρατοῦν τὰ ἀπὸ ἀλουμίνιον δοχεῖα οὐχὶ βεβαίως ἐκ κακῆς προθέσεως, ἀλλὰ μᾶλλον διότι ἐπιδιώκουν νὰ πλουτίσουν τὴν ἀπὸ ἀλουμίνιον συλλογὴν οἰκιακῶν σκευῶν — ὅπως περίπου κάμουν οἱ συλλέκται γραμματοσήμων — ὡς μοναδικὸν μέτρον πρὸς μετρίασμόν τοῦ κακοῦ συνιστῶμεν τὸ ἀκόλουθον εἰς τὸν κ. Ἀντωνιάδην.

Ἐπὶ ἐκάστου δοχείου, νὰ σημειοῦται μετ' γράμματα ἀναγλυφικά ἢ ἀκόλουθος φράσις:

«Εἶμαι κλεμμένο ἀπὸ τὴν Οὐτζᾶν».

Φρονόμεν ὅτι ὁ ὑπέρμετρος ἐπὶ τῶν συλλεκτῶν σκευῶν ἐξ' ἀλουμίνιου, θὰ μετριάσῃ ὅπως δῆποτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑ

(Σὰν ἀπλήρησῃ ἀπ' τὸ νέο βιβλίον τοῦ κ. Δημητρίου Γρ. Βερναρδάκη «ΠΛΟΥΤΟΣ»)

Εὐρίσκειτο εἰς σχέσεις μαζὺ τῆς ἀθεμίτους κι' οὐδέποτε ἐθίγει ὡς λένε ἡ τιμὴ τους.

Μπαμπᾶς καὶ μάνα εἶχαν ὄλο τὸ ραχατλήκι των τοὺς ἔδινε ἐκεῖνος ὡς καὶ τὸ χαρτζιλίκι των

Μιὰ μέρα ὁμοῦς τέρτσι τοῦ εἰρθανε καὶ τότε τοὺς εἶπε; Ἀπὸ μένα δὲν ἔχει πειὰ νὰ τρῶτε.

Τὰς σχέσεις θυμηθῆκαν εὐθὺς τὰς ἀθεμίτους καὶ εἶπαν πῶς ἐθίγη καιρίως τιμὴ τους!

Βρὲ κόσμε, πάληκοσμε παρὰ σὰν δῆς μεπερμιάντη ὄλα καλὰ σοῦ στέκουν ὄλα σοῦ πᾶνε γάντι.

Μὲ τὸν παρὰ τῆ βρίζεις ὀρθὴ τῆ καθ' ἀπρέπεια καὶ γράφεις 'κεῖ ποῦ ξέρης τιμὴ κι' ἀξιοπρέπεια!

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

«Χειμωνιάτικον πουρκὸ εἶναι καλουκερινὸ σκ...»

Θέλει νὰ πῇ ὅτι τὸ φρούτο τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι πειὸ εὐγευστο ἀπ' τὸ χειμωνιάτικο.

Τώρα, γιὰτι αὐτὴ ἡ εὐγενικὴ παρομοίωση, δὲν μποροῦμε νὰ ἐξηγήσωμε.

«Κι Παπᾶ ἀγγαστρὸν»

Λέγεται πᾶνω σ' ἀνθρώπους ποῦ κόβουν ἐξαιρετικὰ ἀγαρμπα φέμματα, λ.χ. μερικοὶ κυνηγοὶ μας τῆς κακῆς ὥρας...

«Γάϊδαρους γκαρίζ, κώλους τὸν πουνεῖ».

Θέλει νὰ πῇ πῶς γιὰ νὰ φωνάζῃ κάποιος δυνατὰ, θὰ πῇ πῶς βλάπτονται τὰ συμφέροντά του. Βλέπε καὶ φωνασκοῦς Κιοσκιοῦ.

«Ἄντρας μὲ μουστάκια κι' γυναῖκα μὲ βυζιά γνώμ' δὲ μαθαίνουν».

Θέλει νὰ πῇ ὅτι σὲ προχωρημένη ἡλικία εἶν' ἀδόνατο νὰ φρονιμῆσῃ ὁ ἀνθρώπος.

ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

Τοῖ ποῦ σὶ βλέπου στρατιῶτ σὶ ξιχουρίζου μὲ τ' νῆ πρώτ τέτοιου ἀσίκι μὰ τοῦ Χριστοῦ ἔν ἔχειν ἄλλου στοῦ στρατοῦ.

Γυόκα μ' καμάρι μ' τοῖ χαρὰ μ' ἔννοια σ' τοῖ γῶ μὲ τὸν πα- [ρα μ' οὔλοιο τοῖ πῖσημ θὰ το' νυγῶ γιὰ νὰ σὶ κάνιν στρατηγῶ..

Νὰ καλουτσοῦσαι, νὰ καλουτρῶς — ἔδγιετς μοῦ τάπι το' ἡ για- [τρὸς — τοῖ νὰ βαστᾶς τοῖ τὴν οὐκνιάσ'. Γιὰ σένα γυέμ' εἶν' ἡ ντου- [νιάς].

Ἡ μπαμπᾶ σ'.

Τὰ γλυκά σας ΣΤΟΝ «ΚΡΙΝΟ» Δουκάκη Προκοπίου

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κάποιος γερμανὸς ἐθνικιστῆς, δηλαδὴ ὀπαδὸς τοῦ Χίτλερ εἶχε νοικιάσῃ τὸ σπίτι του σ' ἓναν ἔβραϊο.

Ἀπ' τὴν ἡμέραν ὁμοῦς ποῦ τὸ νοίκιασε ὄλο καὶ σφάλματα εὕρισκε ὁ ἔβραϊὸς σὶτὸ σπίτι, κι' ὄλο καλοῦσε τὸν Χιτλερικὸν νοικοκύρη, νὰ τοῦ σιάχνη τις ἐλλείψεις.

Κατάντησε τέλος μετ' τις καθημερινὲς ἐπιδιορθώσεις νὰ κἀνῃ τὸ νοικοκύρη νὰ βλαστημᾶ τὴν ὄρα καὶ τὴ στιγμή ποῦ ἔδωκε τὸ σπίτι του σὶτὸν ἀνοικονόμητον αὐτὸν ἔβραϊο.

Ὅταν ὁ Χίτλερ ἦρθε στὴν ἐξουσία καὶ καθιερώθηκε ὁ φασιστικὸς χαιρετισμὸς, δηλαδὴ ἡ ἀνύψωση τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, ὁ ἔβραϊὸς τοῦ τηλεφώνησε νὰ πᾶῃ ἀμέσως σὶτὸ σπίτι ποῦ τὸν ἦθελε.

Ὁ χιτλερικὸς ἔτρεξε πράγματι νὰ δῆ τι διάβολο ἠθέλε πάλι ὁ νοικιάτορας του ἔβραϊὸς.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὸν περιέριμενε στὴν ἐξώπορτα, καὶ μόλις τὸν ἀντίκρουσε σήκωσε τὸ χέρι του ψηλά, ὅπως θάκανε ἓνας Χιτλερικὸς γιὰ νὰ χαιρετήσῃ.

— Μπά, — τοῦ λέγει ὁ χιτλερικὸς — βλέπω γρηγόρα μαῦγεινες κ' ἐσὺ ἐθνικιστῆς...

— Πῶς τὸ κατάλαβες, τοῦ λέγει ὁ ἔβραϊὸς.

— Ἀπ' τὸν τρόπο ποῦ με χαιρετᾶς σηκώνοντας ψηλά τὸ χέρι.

— Δὲν εἶνε αὐτό, τοῦ λέγει ὁ ἔβραϊὸς.

Σὲ φώναξα νὰ μοῦ ἀδειάσης τὸ ἀναγκαῖο πούναϊ γιομάτο ὡς ἐκεῖ πάνω!..

Η ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΠ' ΤΟΥ ΜΑΝΔΡΑΜΑΔΟΥ

ΤΙΛΟΥΓΙΑ ΜΠΙΤ'ΣΙ Η ΔΙΚ Τ'ΘΙΟΥ

Κύρ Βούρδουλα

Πρώτα αρουτώ για την γιάς, α ρουτάς τοι για μένα, δόξα τη θεία.
"Εδγίετς μās έμαθι ή σχουριμέ- νους ή δάσκαλους μας, ν' άρχινούμι του γράμμα, άμα γράφουμι σι μου- γάλα προυσώπουτα.
"Ο,τ μάθ' κανένας μικρός έν του ξιχάνι, άς είνη δα.
Είπα μι ντου νούμ, νά γράφου, νά μη γράφου ;
Ντιργγύμ βλέπς, δύσκουλου πράμ- μα νά γράψς ε' έναν π' δέ ξέρς.
"Αμ' έλα πάλι ποδ έπριπι νας' γρά- φου, για νά μάθς τί άπόγεινι ή μή- νυς' τη Θιου.
"Αφοδ του έμαθς τοι τόγραφς, έπριπι νά μάθς τοι του άπουτέλεσμα.
"Ακοι μι του λοιπόν.
"Αμα είπαν τ' Νειρουδίκι πους ή Θιός έχι σκουπό νά κατιβάσ' ντου πουταμό, ποδ πινά άπ' του χουρά- φιτ' χρόνια τώρα, μεσ' άπ' τ' γείτου- νατ' του χουράφ' έμianou χριστια- νου άθρώπ' πουλύ τ' κακουφάνσι, τοι διάταξι νάρτιν ούλι οι γιτόνι πούνη κουντάς του πουταμό νά δώ- σιν άπόκρισ', τοι για νά μη φουφθούν ντου Θιό τοι ποδν ψέμματα, άπου- φάγισι νά πά τοι γίδιους ως ντου πουταμό νά κρίνι έπί τόπου, «ως λέ- γουν τοι τά χαρτιά» τ' νυπόθισ'.
Νά κάνι του μιτζιλίο' μέσ ντου πουταμό.
"Όραι μιά μέρα, ε' τη μνιά τη μνιου Τουριατσή, μέρα τη Θιου νά πάν.
Καβαλτσέψαν ούλι τά ζάντων τοι παγιούκαν, γιατί είνταν άλάργα.
Θάργεις ποδς είνταν τ' Άγιου Χαρλάμ, γιατί μαζουόνταν κάμ- πουσ'.
Τοι του παράξινου, ποδ πήραν ούλι γαγιδουρέλια !
"Αμα φτάξαν τοι έικαβαλτσέψαν, τοι άμουλλάραν τς γαγιδάρ, γέμισι ή πουταμός.
Οι γαγιδάρ παραξινιφτούκαν άμα άνταμώσαν ούλι μαζουμένη τσεβλιπι γιένας ντουν άλλου.
Κουντιβγόνταν, μυρζόνταν σαν νά κουβιντιγάζαν.
"Τι λέγαν πλιά, τσείν του ξεραν". Μυρίζαν κάτου του χώμα τ' που- ταμού, στραβουμαυτονιάζαν, καρώ- ναν τά χειλαντων τοι βλέπαν μιά ντου Θιό ποδνταν κάτου, τσ' μιά ντουν άπάνου !
Σά νά θέλαν νά πούν.
"Ε ! Θιέ ποδσι άπουάνου μας ! έ βλέπς τί θέλι νά κάνι ή κάτου ή Θιός ;
Πράμα πόχς καμουμένου χρόνια τώρα, νά στου χαλάσ μαθε γιαθρου- πένιους ή Θιός.
Πως του βαστάς ! !
"Ας είνη δα, άς άφίσομι τς γαγι- δάρ, τσ' άς δούμι τς άθρώπ.
"Η Νειρουδίκς άμα είδι τά παρά- ξινα, φουνάζ ντου γιό τη Θιου «όχι δά ντου Κ'στό μό ντου ψχουγιό τ' Μανταμαδιώτ τη Θιου, τοι τ' λέγι — Βρέ γιέμ, έλα έδγιου συ ποδ είσι πγιδ νιός τοι έ ξικουγιάις ακόμα σά ντου πατέρας, πώς τά βλέπς τά πράμματα ;
Είνα μαθε σουστό νά χαλάστη ξέν' άθρώπ' χουράφ ;
"Απουκρίθσι τοι του μουρό τσ' είπι. — Μην άκοδτε ντου πατέραμ, ένα- μουργιασμένα πράμματα.
Του σουστό είνη νά κάτη ή πουτα- μός έφτου ποδ κάτη.
Γιατί ή μιγαλουδύναμους έδγιετς του θέλισι, τοι έ γκάνι νά χαλοθμι τι Θιου τοι δλιές,
"Ασκουλσουν ! είπαν ούλι μαζου- μένι τοι τοδ Ιλάμ κόπτοι.
Τσαπόμνι ή πουταμός όπους είν- ταν άπ' άντάν μπαμπαντάν τά ζαμάνια.
Τότισου καβαλτσέψαν πάλι τά γα- γιδουρέλια τοι παγιούκαν στου χουργιό.
"Νά τοι μνιά φουρά ποδ έ μπέρα- σι τη Θιου τοδ θέλιμα.
Ταύτα τοι διατελω
"Ενας Μανταμαδιώτ ε.
Μάρτυρας (δ. ρ.)
910133.

Συζητούσε μιά παρέα με ζωηράδα για της συγκοινωνίας τη γοηγοράδα και λέγανε όλοι τους άντάμα πως είναι το πιο τρανό σύγχρονο θάμα.
Βατόγια, τράινα, τί νά πρωτοθανιάσης !
Γενήγανε σκουπίδια ή άποστάσεις...
Και πρέπει νά παραδεχτούμε άσυζηήτα πως φτάσαμε ρεζόφ πειά στη ταχύτητα.
— Αϊ, βέβαια, λέγει κάποιος. Μ' άεροπλάνο έδω 'μαι τώρα και σε λίγο στο Μιλάνο...
Σήμερα αν θέλω φεύγω στην 'Αθήνα και σε δυό μέρες, βρίσκομαι στην Κίνα !
— Για τ' άεροπλάνο λέτε και την ταχύτητά του ;
'Αμέ, ή γοηγοράδα του άσυνάτου !...
Τις προσταγές μου στο Πεζίνο στέγνω κι' άπάντησι σε μισή ώρα παίρνω.
— Σωστά τά λέτε, λέει κάποιος τρίτος όμως, το γοηγορώτερο άναντιροήτως του ταϊρί του δεν έχει άλλο είναι το παρακάτω, δεν άμφιβάλλω.
"Ας πω πως πās ταξίδι στο Σιάμ και μόνη έγκαταλείπεις τη μαντάμ...
Κι' άς πω πως με φωνάζει μιά βραδυά και της κρατώ τη νύχτα συντροφιά.
— Αϊ, και μ' αυτό τι βγαίνει στο θεό σου !
— Τι βγαίνει ; Ένώ στης γής θάσαι τά πέρατα άστραπιαίως έγώ κ' ή σύζυγός σου σου στέλνομε ένα ζευγάρι... κέρατα !...

ΔΙΑ ΗΑ ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΣΟΥΗ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Τό άναγραφέν ότι κατά την επί- σκεψιν του κ. Νομάρχου, του κ. Δη- μάρχου και άλλων έπί του άγγλικου πολεμικου προσεφέρθη πικρός καφές δεν είνε άληθές.
"Η άλήθεια έν προκειμένω έχει ως έξης :
Είς τον κ. Νομάρχη, τον κ. Δη- μάρχον και τους συνοδεύσαντας αυ- τούς, προσεφέρθη καφές σκέτος άλ- λά ταυτοχρόνως έντός ιδιαιτέρου σερβιτσιου και άγνωστος τις ούσια άναπληροβσα την ζάχαριν όπως συ- νηθίζεται έν 'Αγγλία.
"Η άγγλική αυτή λεπτομέρεια ήτο άγνωστος εις τους επισκέπτας και κατά συνέπειαν παρετήρησαν μέν οδοι τον άγνωστον αυτήν ούσιαν, άλλ' ούδεις έτόλμησε νά κάμη χρη- σιν, μη φανταζόμενος ότι περι ζαχα- ρεως έπρόκειτο.
"Ο κ. Δήμαρχος μόλις έφερε τον καφέν εις τά χείλη του, έσπευσε νά διακηρύξη ότι είνε «πικρός φαρ- μάκωσ περ δηλητηριώσ».
"Όταν τέλος κάποιος είπε ότι ήμ- πορούσαν νά τον γλυκάνουν ρίπτον- τες μέσα μέρος της άγνώστου ούσι- ας, δεν έτόλμησαν νά τό κάμουν και πάλιν διότι... ύπήρχε πλέον και τό φιλότιμον.
Διά νά περιφρουρηθ ή τό φιλότιμον αυτό άκριβώς τόσον ό κ. Νομάρχης όσον και οι άλλοι έδήλωσαν ότι : «Τόν καφέ τον πίνουον πάντα άχέτο!»
ΕΘΑ ΓΕΝΙ
"Ε θά γένι Μουσειού τοι του λέγω άψά έχουμι χουτζέτ του χασάν Πασά
Που διαλαμβάν, σι τούρτσ'κα φαροί πους έφτους ή τόπους είνι «ταούκ βεραμισί».
Μ. Τρέλιας
ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
(Κατά την μέθοδον του 'Ολενδόρφου)
— Μήπως είδες τον ληστήν τρέ- χοντα ;
— Όχι κύριε, δεν είδον τον λη- στήν τρέχοντα, είδον όμως εισπρά- κτορας του δημοσίου καθημένους.
— Πόθεν ό έμετός σου, Δημήτριε ;
— Μήπως έλαβες ίπεκακουάναν ;
— Όχι, φίλε μου, δεν έλαβον ίπε- κακουάναν, μόλις όμως (ά ρείνε) ά- νέγνωσα σχόλια του κ. Καλδή.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΣΤΟΝ "ΠΛΟΥΤΟ ΤΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ,,

Σκέψη πολλή και μόχθον είδαμε στο περι «Πλούτου» βιβλίον [σου πως έχεις Κι' όλοι έν χορδ' οι κριτικοί] είπαμε ότι τό θέμα τό... κατέχεις.
Φ. Α.

Στόν Πεταλν (άπάντησις)

«Και στα μάτια ύπάρχει νόμος όταν βλέπουν παρανόμως»

Στη Δα Μπ...

"Εβλεπα χθές τά πίσω σου προσφιλεστάτη φίλη κ' έμοιαζαν διπλοτράπεζο που παίζουνε σκαμπίλι.

Η ΕΠΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑ

"Από έπιστολήν τελειοφώτου του Γυμνασίου μας παραλαμβάνομεν τάς κατωτέρω περικοπάς.

«Φαίνεται ότι θά σās πα- ρεξήγησαν φάβλα έναντίον μου, και διαφτό δεν μου άπαντήσα- ται».

«Εγώ κηριέ μου είμαι μαθε- μένος νά εργάζομαι με πρέ- πουσιν τημητότητα, όπου νά τελιόνη ό μιν και νά λαβένο τον μιστόν μου...»

ΕΠΙΣΗΜΑ ΣΕΡΤΙΦΙΚΑΤΑ

"Ο ύποφαινόμενος διευθυντής της «Λέσβου» πιστοποιώ ότι ό «Ελευθέ- ρος Λόγος» είναι ή σοβαρωτέρα των έν Λέσβω εκδομένων φιλελευθέρων έφημερίδων ό δε διευθυντής αυτής κ. Γ. Καλδής ό διαπρεπέστερος των λεσβίων δημοσιογράφων.

Εφ' ώ και έξεδόθη τό παρόν τη αίτήσι του, ίνα χρησιμοποιηθ ήτοι δει.

Στέλιος Μωραίτης Διευθυντής της έφημερίδος «Λέσβος»

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Κύρ Βούρδουλα

"Οτ' λουγα του σκέφτ'κα, ισυ θά μι βγάλ'ς άσπρουπρόσωπου, ύστιο' άπ' αυτά π' τζαμπ'νά πάλι γή «Τοί- βουλους». Τουν είπα τσ' άλλ' φουρά τον Παπαν'κόλα νά κάτς' ήσυχα, μα δε βαριέσι. 'Ιτσείνους του χα- βάτ'. "Ας άκούσ' του λοιπόν τώρα τά γκτουρουπάτ' τσ' τ'

Ρέ Στρατέλλ', ξεχάσις άντύχημ του φίλου μας του Ν'κόλα του Γκουγκούλια, που γυρίζ' μαζί σ' στού τρέτσ' τοι σκουτών' τά ουθ- θύτσ'α, τσ' ισυ χτυπάς καλάμ' ; Ξεχάσις πους ή γίδιους γή Γκουγ- κούλιας, άπ' τ' Βοισά, τάμουλόγ'σι, πους σι δίν' τά ουθθύτσ'α τσ' ισυ τον δίν'ς τς ριξές τοι πέντι φρά- γα για του κάθι π'λί ;

Ξεχάσις άντύχημ πους ερ'εις καθ' στα ένα τζιφαλά τοι δεν άνιμίθ' τοι άπ' τον τόπου τ' ; Για πά τοι ξε- χάσις πους γή Λουλούζα σ' στούν "Αγ' Φουζά, που τ'ν άγκλιναίχι γή Βάσους ή γιάδιρφός, 'βγαλι μάν άλιπού τσ' άμόλαρι του τρέτσ' άπ' τά χέρια τς τοι τ'βαλι στ'ν π'λάλα ; Τσ' ύστιρα λίσασταν τ' νύχτα μι του φανάρ τοι γυροέγατι του τρέτσ', που καθ' τοι μέσ στούν τράφου ;

Τσ' γαδάρ ίγώ δε τς πέρονν για λαγοί, Παπαν'κουλέλλιμ', γιατί ίσα- μι τά τώρα είδαν πουλλοι τά μάτια μ'. 'Ισυ για νά του λές, θά πη πους έπαθς καμιά τέτια σκατουδ'ιά, τοι τώρα πουλιμάς νά τ' φουρωγ'ς σι μένα.

Νέισαν. 'Ιγώ κακός άθρηπους δεν είμι, μόν' άνιγασίτ'κα νά σ' τά πω άπ' τ'ν καλή, γιατί πλιά μ' 'Ιφι- ρις ίσαμν του λιμό.

"Όσου για τον Παναγιουτίδ', τον άντάμουσα τοι μ' είπι πους 'Ιτσείνους δεν έχ' χαμπάρ' άπ' τί- πουτα. Μηδ' έγραψι μηδ' 'ββαλι σι καμιά μιριά τ'ν άπουγραφή τ'. Τσ' άζόμα μ' είπι πους όσα γρα- φτήκαν στούν «Τοίβουλου», είνι θ'κά σ', τοι τά λές άπ' τ' ζούλιας σ'. 'Ισυ δεν τόχ'ς τίπουτα νά σκα- ρώγ'ς πάλι καμιά ψηρτικουρα τοι νά ξαναβγάλ'ς φτιζάσ' τον 'Αλέκου.

Για τσ' άλλ' πάλι που γραφ'ς, τς έχου θ'κοί μ' μαρτύρ'. Τουν Κουνδουνη τοι τ' 'Αλατζαδέλλ', γιατί είνταν μπρουστά ένα βραδ' που έφαγα στα Βατιρά πέντι ουθ- θύτσ'α μι τον τραχανό, για του θ'κόσ' του γ'νάτ'.

Τό λόγια μ' παγαίνν γιαμπανά, που κάθουμι τοι πουλιμώ νά σι βάλου γνώσ'. "Αδ'νους κόπους. Τι θά ξιδιאלέξου άπ'ι σένα, που μι κάν'ς τον άβτση τσ' ύστρα βάγ'ς τ'ν πιστουγιμή σ' άπου κάτ' άπ' τον μουριμά τοι τ'ν πλύν'ς ; Δεν ξερ'ς μαθές, βρε άχμάκ', πους έδγιε γιόν' του τρέτσ' τοι δεν μπορεί πλιά νά δη Θιου πρόσωπου ;

Πρώτα πρέπ' νά μάθ'ς ούλ' αυ- τά, τσ' ύστιρα νά κάν'ς του δάσκα- λου σι μένα. Μπορεί νά γίν' γή άλιπού κατό χρουνώ τοι τ' άλιπ- δέλλ' κατό δέκα ;

Βασίλειος 'Αποίκος

'Αρωαμτικά Σαπούνια

ΜΕΤΑΞΑ

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ

Βούρδουλας

Διεύθυνσις: **ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ**

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΚΑΒΕΤΣΟΥ

ΜΥΤΙΑΗΝΗ

Τηλέφ. 341

Ἐτησία Δρ. 100

Ἐξάμηνος » 55

Ἐξωτερικοῦ

Δολ. 2 Σελ. 10

Φρ. Γαλ. 40

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΟΒΑΝΑΚΗ

Σήμερον θέλομεν θά ἀνοίξωμεν διαγωνισμός διά τουρκικά αίνιγματα καί θέλομεν θά ἐγκალέσωμεν περισπούδαστους ἀναγνώστας «Βούρδουλα» νά εὐρωσιν λύσιν.

“Όσοι λύσιν εὐρωσιν, ἀξιότιμος φαρμακευτικός ἐπιστήμων κ. Γιοβανάκης θέλει θά δώσῃ μπενταβά, ὡς νά λέγωμεν δωρεάν... ρετσινόλαδος, ἀμά τοιοῦτος ρετσινόλαδος, πού δώδεκα ὥρας θά ἐπιχειρίζονται καί σταμάτισμα γιόκ...

Ἰστέ ἀρχίζομεν :

«**Ἄλτῃ ταχιά, οὐσιού ταχιά** **ἴταιντὲ μπιρ κανλῆ καχπέ.**»

Ἦς νά λέγωμεν: “Ἄνωθεν σανίδα, κάτωθεν σανίδα, εἰς μέσον αἰμοβόρος—δύσκολον νά εἴπωμεν, ἀμά θά εἴπωμεν—εἰς μέσον αἰμοβόρος πότανος...

«**Κουρού γκιρέρ, γιάς ταικάρ.**»

Ἦς νά λέγωμεν: Ξερό εἰσέρχεται, χλωρό ἐξέρχεται.

«**Τίς τσοκτούμ ὀνὲ σοκτούμ τελινέ.**»

Ἦς νά λέγωμεν: Ἐμπρός γονατιάζω, καί εἰς ὀπήν χώνω...

Γιοβανάκης

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΣΕ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

— Μπαμπά ! ὁ κουμπάρος ἐπιασε τῆς μάνας μου τὰ στή- [θεια...]

— « Ἄπο λειψὸ κι' ἀπο μωρὸ μαθαίνης τὴν ἀλήθεια »

— Νά τελέψη τὸ λιμάνι λένε ὄλοι ἀπο παντοῦ.

— « Ἄ βροντοῦν κι' ἄ δὲν βρον- [τοῦν κουδούνια τάχη ἢ Ἀρχοντοῦ »

— « Ὁ Βενιζέλος — εἶπαν — ἀρχίζει καὶ τὰ χάνει... »

— « Ὁ Χριστὸς κι' ἂν θά φτω- [χέψη πάλι δέκα ἀγίους θά κάνη »

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Χαῖρε σχολῆ τοῦ ἔρωτος παιδιῶν καί παραμάνας, χαῖρε ὦ κρυφοραντεβοῦ τῆς κόρης καί τῆς μάνας !

Χαῖρε πού στὰ θρανία σου ἀραδιασμένοι ὄλοι κάθονται τόσο χαμηλά καί βλέπουνε τὴν... Πόλη

ΑΧΡΗΣΤΟΣ Η ΠΟΡΤΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΝ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύσαμεν διαμαρτυρίαν μᾶς γκαρσονιέρας, πρὸς τοὺς δύο γηραλέους συμπολίτας ἰδιοκτῆτας τῆς.

Φαίνεται ὅτι ἡ διαμαρτυρία ἐκείνη καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἐκφραζόμενα παράπονα κατὰ τὸν οἶχον καὶ τὸσον ἰκανῶν καὶ φιλέργων ἰδιοκτῆτων, εὐρον ἀπήχησιν εἰς τὴν συνειδήσιν νεαροῦ συμπολίτου διότι ἰδοὺ τί μᾶς γράφει ἡ γκαρσονιέρα :

“Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ νεώτερος—τρόπος τοῦ λέγειν—τῶν ἰδιοκτῆτων μου, ἤλθεν ὡς συνήθως συνοδεύων μικρόσωμον τρυγόνον καὶ ἐξήτησε ἄσυλον ὑπὸ τὴν στέγην μου.

Ἐγὼ μολονότι ἐγνώριζον ὅτι θὰ παριστάμην μάρτυς ἀπογοητευτικῶν σκηνῶν, παρεχώρησα τὸ ζητηθὲν ἄσυλον, διότι δὲν ἠμποροῦσα νά κἀμω καὶ διαφορετικά.

Ὁ ἰδιοκτῆτης μου, ἀφήρησε τὸ ἀπὸ τοῦστα σακάκι του, κατόπιν τὶς τεράντες τῆς περισκελίδος του καὶ τέλος καὶ τὴν περισκελίδα του αὐτὴν ἐδικαιολόγησε δὲ τὰς ἐνεργείας του αὐτὰς μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὸν ἐλείραξεν ὁ ὑπερβολικὸς καύσων τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἐγὼ φυσικὰ ἐγέλασα εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, πρῶτον διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθε ἄλλο παρὰ καύσων ὑπῆρχε, καὶ δεύτερον διότι στερομένη παραθυροφύλλον εἶμαι «**παντὶ ἀνέμῳ ἀναπεπτομένη.**»

Μετὰ τὰς ἐνεργείας αὐτὰς ἔσπευε πρὸς τὸ μέρος του τὴν μικρόσωμον τρυγόνον καὶ ἤρξατο μὲ χεῖρα ὑποτρέμουσαν νά τὴν θωπεύῃ ἐνῶ ταυτοχρόνως, ἀπὸ τὸ στόμα του ἄφθονος ἔτρεχε σάλος.

Ἐπηρεολούθησεν ἡ συνήθης ἀπογοητεύσις διότι πέραν τῶν θωπειῶν ἐκείνων καὶ τῆς ροῆς ἀφθόνου σαίλου ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἰδιοκτῆτου μου, οὐδὲν ἄλλο συνετέλεσθη.

Ἡτοιμαζόμενον νά διαμαρτυρηθῶ καὶ νά τοῦ εἰπῶ κατὰ πρόσωπον ὅτι δὲν πρέπει νά ἀναλαμβάνῃς τὴν ἐπιτέλειαν ἔργων, μὴ ἀνταποκρινομένων πρὸς τὴν δυναμικότητά του, ὅποτε ἀπὸ τὸ χαλασμένο παράθυρον εἶδον νά εἰσορμᾶ νέας τις — ἐργάτης ὡς ἐπληροφόρηθην ἀργότερον τῆς τηλεφωνικῆς ἐταιρείας, — ὁ ὁποῖος καὶ ἐσυνέχισε τὰς θωπείας, τοῦ ἰδιοκτῆτου μου ἀποσυρθέντος πάνυ εὐγενῶς εἰς γωνίαν πινά...

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν περίπου καὶ ἀφοῦ ὁ ἰδιοκτῆτης μου ἐπέραςεν τὴν περισκελίδα τὶς τεράντες καὶ τὸ σακάκι καὶ ἔφυγε στενοχωρημένος ὀπωδῆσποτε, ἡ μικρόσωμος τρυγὼν μου εἶπε :

— Ἡμπορεῖς νά μᾶς φιλοξενήσεις καὶ πάλιν ;

— Πολὺ ἐνχαριστῶς, εἶπον...

— Ναι, ἀλλὰ τὸ κλειδὶ τὸ ἔχει

Πῶς τὸ ἀνεγερθρόμενον Μουσεῖον θά ἐμποδίσῃ μερικοὺς Κισοκιανοὺς νά ἀπολαμβάνουν ἀνοικτὸν ὄριζοντα.

ΣΤΟΥΝΤΙΟ

“ΛΕΣΒΟΣ ΦΙΑΜ,,

Ἄντ. Ἀντωνιάδου (Λεμονοῦ) «Φέρ' ἓνα τσιγάρο»

Γ. Παραδέλλη : «Τυχερὸς στὰ χαρτιά, καὶ τελευταῖα καὶ στὸν ἔρωτα.»

Μιχ. Κωσταντινίδου : «Τὸ ἀεικίνητον.»

Φιλίπποβις : «Ἡ φυσικὴ ἀγωγή τῆς Φλόρας καὶ τῆς Μπέλλας.»

Ἰ. Στεφανίδης : «Υπερβόητο ρακὶ τριπλῆς ἐξ' ἀποστάσεως (ἀποστάσεως).»

Ἐλ. Κατσάνη : «Αἱ κατακτῆσεις ἑνὸς φαντάρου.»

Ν. Ἀθανασιάδου : «Τὸ κάτι»
Κας Μαρ. : «Ἐνα μοντέρνο μαντώ.»

Ν. Γρηγοριάδου : «Τὰ ἐγκαίνια μᾶς ἐπ' αὐλέως.»

ὁ γέρος...

— Τί νά τὸ κάνετε τὸ κλειδί, εἶπα. Εἰς παρομοίας περιπτώσεις τὰ κλειδιά εἰσέρχονται ἀνεπισημῶς ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐξευτελίζονται γαργαλιὰ τὰ ὅποια εἰσέρχονται ἐπισημῶς ἀπὸ τὴν πόρτα!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΛΕΣΒΟΥ,,

Κον Παν. Κουραντῆν Ἀθήνας
— Ἀποστείλατε ὀφειλομένην συνδρομὴν μας καὶ νά εἰσθε προσεκτικὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις σας ὄχι τόσο ἀναίδης.

Κον Νικ. Βαρούκουν, Ἀθήνας.
— Ἄλλοτε ὅταν ἔρχεται ὁ περιοδεύων μας κ. Ψωμαδέλλης νά τοῦ φέρεσθε πολὺ καθὼς πρέπει, καὶ νά πληρώνετε ἀμέσως.

Κον Χρ. Βασιλακάκην, Ἀθήνας.
— Μᾶς ὀφείλετε δύο ἐτῶν συνδρομᾶς, ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἐπιμένομεν εἰς τοῦτο. Ἀποστείλατε μας τριῶν ἐτῶν.

Πηνοτροφικὴν Σχολῆν, Ἀθήνας
— Ἐμβάσατε ἀμέσως συνδρομὴν σας, ἄλλως θά σᾶς κλείσωμεν.

Κον Ἰ. Πασβούρην, Ἀθήνας
— Πῶς ἐτολμήσατε ἄθλιε ν' ἀρνήθητε τὴν καταβολὴν τῆς συνδρομῆς σας εἰς τὸν ἑκτακτὸν ἀποσταλμένον μας; Σᾶς διατάσσομεν νά πληρώσετε ἀμέσως.

ΕΙΣ ΠΟΛΥΞΕΡΟΝ ΤΟΥ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ,,

Ἄπάνω στὴ συζήτηση γνωμοδοτεῖς ὡς Γκρέυ γιατί ἔχεις μίαν ἔπαρση ὅτι τὰ ξέρεις ὄλα.

Σάν πάρη φόρα ἡ γλώσσα σου ὡς ἄν πιπέρι καίει κι' ὄλο τὰ ἴδια κοπανᾶς σάν μοῦτσος «ἔγια μῦλα»

ΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Τὸ Λαϊκὸν κόμμα μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀγγέλλον τὴν εἰς ἀκέραιον καταβολὴν τῶν πρὸς τοὺς ξένους ὀφειλομένων, δηλοῖ ταυτοχρόνως ὅτι παρήγγειλεν κοιλεπιδέσμοις εἰς τὸν κ. Προμπονᾶν, δι' ὄλους τοὺς βουλευτὰς καὶ ὀπαδοὺς του.

Τονίζει ὡσαύτως ὅτι μόνον μὲ νέαν σύμβασιν ἐπωφελεῖ δπως ἢ τῶν βραζιλιανῶν καφέδων ὑπάρχει ἐλλίς νά βελιωθῇ ἢ οἰκονομικὴ κατάστασις...

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Χριστὸς θνήσκων εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα, πρὸ 2000 ἐτῶν.

Μετὰ 2000 ἔτη, ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ γενόμενος κινηματογραφικὴ ταινία μὲ τίτλον «**τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ**» ἔσωσε τὸν Φωκασά !..

ΤΥΠΟΙΣ
ΚΡΑΤΙΣΤΕΧΝΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
“ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ,,